

Arrest

nr. 117 238 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentenummer 29746.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAECKMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 februari 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat verzoekster op 18 januari 2013 een asielaanvraag ingediend had in Polen, werden de Poolse autoriteiten op 27 februari 2013 verzocht om verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16 (1) c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek

dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening). De Poolse autoriteiten verklaarden zich op 5 maart 2013 akkoord met de terugname van verzoekster.

1.3. Op 21 maart 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

De bestreden beslissing, genomen luidt als volgt:

*“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Polen** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.*

De betrokkene vroeg asiel in België op 21.02.2013. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 18.01.2013 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat ze op 18.01.2013 de Russische Federatie verliet en op 18.01.2013 via Polen het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam. Ze verklaarde dat ze asiel vroeg in Polen, maar meteen per auto verder reisde naar België, waar ze op 19.01.2013 aankwam.

Op 27.02.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 05.03.2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38), nadat ze reeds asiel vroeg in Polen en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat haar zoon in België verblijft in de hoedanigheid van (erkende) vluchteling. Om die reden wil ze in België blijven en niet terugkeren naar Polen. Verder stelde ze wantrouwig te zijn tegenover Polen, waar ze naar eigen zeggen niet over haar problemen zal durven vertellen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde dat ze in België wil blijven omdat haar zoon in de hoedanigheid van vluchteling in België verblijft. Er moet worden opgemerkt dat artikel 7 van Verordening 343/2003 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag toekent aan de Lidstaat, waar een gezinslid of gezinsleden van de aanvrager verblijven in de hoedanigheid van (erkende) vluchteling. De in België verblijvende zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat artikel 7 in dit geval niet van toepassing is.

Artikel 15 van Verordening 343/2003 staat toe dat een Lidstaat, die op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch een asielaanvraag behandelt indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. Artikel 15(2) geeft als voorwaarde voor hereniging duidelijk aan dat er sprake moet zijn van afhankelijkheid. Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. De betrokkene stelde tijdens haar verhoor gezondheidsproblemen (hoge bloeddruk, hartproblemen...) te kennen, maar de betrokkene bracht geen attesten of andere elementen aan die deze verklaarde problemen staven. In dit geval van de betrokkene ten overstaan van haar in België in de hoedanigheid van vluchteling verblijvende zoon wordt niet aangetoond dat het vanwege van een welbepaalde reden (bv. gezondheid...) wenselijk is dat de

betrokkene in de nabijheid van haar zoon in België dient te verblijven. De voor de toepassing van artikel 15 vereiste afhankelijkheid werd niet vastgesteld.

Betreffende het door de betrokkene geuite wantrouwen tegen Polen merken we op dat het om een persoonlijke beoordeling van de betrokkene gaat. De betrokkene brengt geen elementen aan die toelaten de gegrondheid van haar bewering te beoordelen.

We benadrukken verder dat de betrokkene, die in Polen asiel vroeg maar het land meteen verliet en doorreisde naar België, tijdens haar verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aanbracht die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 05.03.2013 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat impliceert dat haar op 18.01.2013 Polen ingediende asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld en nog lopende is. De Poolse instanties zullen na overdracht van de betrokkene de behandeling van haar asielaanvraag kunnen hervatten en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 21.02.2013 gezondheidsproblemen te kennen. Ze bracht in het kader van haar asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen betreffende haar gezondheid aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Polen de nodige zorgen kunnen verkrijgen.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig - aangepaste opvang kan worden voorzien..

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Brussel, op 04.10.2012

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 15 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De voorwaarden zoals vermeld in artikel 15 (2) van de vreemdelingenwet zijn exemplarisch en geenszins exhaustief. De afhankelijkheid dient steeds in concreto beoordeeld te worden.

Verzoekster en haar zoon, Musa Makaev, vormden voor de zoon besloot te vluchten naar België een gezin in Rusland. Het was haar zoon die samen met de man van verzoekster instond voor het verwerven van het gezinsinkomen.

Aangezien verweerster ouder is dan haar zoon en meer verknocht was met de regio besloot zij om de evolutie van de situatie in haar thuisland af te wachten. Toen de dreiging vanuit de overheidsdiensten tegen haar en haar familie echter verder toenamen, besloot ook zij te gaan vluchten en haar gezinslid te volgen richting België.

Hier in België zorgt de zoon van verzoekster voor het onderdak en het onderhoud van zijn moeder. In die zin is verzoekster afhankelijk van haar zoon om in haar levenskwaliteit te voorzien.

Gelet op het feit dat zij in haar thuisland geregeld door de politie werd vervolgd zonder dat hiertoe aanleiding bestond en gelet op het feit dat verzoekster in haar thuisland door de hogervernoemde politie-interventies niet meer over een degelijke en bewoonbare woning beschikt, is zij voor haar levensonderhoud en huisvesting afhankelijk van haar zoon.

Bovendien meldt verzoekster ook verschillende kwalen en hartklachten te hebben waardoor zij zelf niet in staat is, werk uit te oefenen en zelf in haar onderhoud te voorzien. Dit element versterkt de band van afhankelijkheid ten aanzien van haar zoon.

Derhalve schendt de beslissing van 21/03/2013 artikel 15 van de vreemdelingenwet aangezien er wel degelijk een band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoekster en haar als vluchteling erkende zoon.”

De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 15 van de Vreemdelingenwet houdt geen verband met de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan :

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling;

2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens dat er gefraudeerd werd of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

Verzoekster duidt ook niet om welke reden deze bepaling van toepassing zou zijn op de in casu voorliggende bestreden beslissing. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van de motieven die zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds naar voor bracht en die in de bestreden beslissing werden besproken, doch deze uiteenzetting vertoont geen relevantie voor het aangevoerde middel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden moet dit middel als onontvankelijk worden beschouwd.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM beschermt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. De term gezin zoals omschreven in artikel 8 EVRM dient ruimer te worden geïnterpreteerd dan die in artikel 2, i) juncto artikel 7 van de verordening 343/2003. Toch heeft België als verdragstaat bij het EVRM dit verdrag in haar volledige betekenis na te leven.

Verzoekster en haar zoon vormden samen met de man van verzoekster een gezin. Ook hier in België verblijft verzoekster bij haar zoon en is zij voor haar levensonderhoud afhankelijk van haar zoon. In die zin vormen zij dus een gezin zoals bedoeld in artikel 8 EVRM.

De beslissing zoals aan verzoekster betekend schendt dan ook artikel 8 EVRM.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). *In casu* wordt niet betwist dat het om een eerste toelating gaat.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster stelt dienaangaande dat zij voor het vertrek van haar zoon samen met haar echtgenoot een gezin vormde, en dat zij sinds haar aankomst in België bij haar zoon verblijft en voor haar levensonderhoud van hem afhankelijk is.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07,

Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor haar komst naar België gescheiden van haar zoon leefde, en zodoende met hem geen gezin in de zin van artikel 8, § 1 van het EVRM vormde. Wat betreft de afhankelijkheid van verzoekster van haar zoon sinds haar aankomst in België, merkt de Raad op dat een gezamenlijk adres op zich niet volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, *in casu* verzoekster en haar zoon. De voorgehouden afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van haar zoon vindt geen steun in het administratief dossier, en wordt ook op heden niet gestaafd door stukken. De beweerde afhankelijkheid van verzoekster wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat verzoekster in Polen op autonome basis gerechtigd is om te kunnen genieten van de door de Poolse wetgeving voorziene opvang en bijstand, en dat verzoekster tot op heden wettelijk gehuwd is met een in Grozny verblijvende man. Verzoekster verklaarde weliswaar sinds 4 jaar niet meer samen te wonen met haar echtgenoot (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 21 februari 2013, p. 5) doch deze verklaring toont op zich niet aan dat voornoemde echtgenoot onwillig of onvermogen zou zijn om in zijn wettelijke onderhoudsplicht jegens verzoekster te voldoen.

Wat betreft haar medische problemen ten slotte toont verzoekster niet aan dat zij ziek is nu zij geen enkel medisch attest in die zin neerlegt.

Gelet op het voorgaande, bevinden er zich in het administratief dossier geen objectieve argumenten die erop wijzen dat verzoekster afhankelijk is van haar in België verblijvende meerderjarige zoon, waardoor zij niet aannemelijk maakt een 'gezinsleven' te hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER